

leegészségesebb, legtisztább és legmeghatóbbaknak tartom, bár nem titkolhatom, hogy 'szellemük-', s részben megjelenési formájukat illetőleg erősen Vörösmarty s Petőfi hatása alatt íródottnaknak érzem.

Előnyére irandó Zsabkának az invokációban — „M u z s á h o z”, — kifejtett költői hitvallás:

„Muzsa . . . Azért kell vagyionod,
Hogy rabszívét, mely elhagyott,
Szilaj, vad lángra gyújtsam én
És kőbenúszó, holt egén
Az ősi napfényt fonjam át,
Hogy összezúzzam rabvasát,
Begyógyítsam sok szent sebét
S bosszút hirdessek szerteszét,
Azért, hogy több jaj ne legyen,
Hogy szabad legyen nemzetem! . . .”

Másoldalról azonban kár is háramlik ebből a versekre, mégpedig a művészi tisztaságuk rovására. Ugyanis, mint bizonyos célt — lehet aztán az akár-mennyire szent és magasztos is — elérni akaró alkalmi tehetség: alkotásait a l'art pour l'art elvét mibe sem véve — túlfüti hazafias tendenciával, s teszi ezt olyképen, hogy feltétlen kiérezzük ezt minden alkalommal. Érezzük, hogy lázítani a k a r, biztatni a k a r, az olvasóban hitet, reménységet kelteni a k a r. Ebből sejthető aztán, hogy a nagy és rendkívüli események távoztával s azok következményeinek elmúlásával — megszünnév a versek alkalmi ihletője — költőnk lantja is pihenni fog. De egyúttal a megszületett és ma még élvezhető alkotásai e kor tüntével, s a változások bekövetkeztevel szintén a múltéi lesznek, s legfeljebb kortörténeti értékévé válnak.

Az aktuális hatásnál tartósabb sikert biztosíthatna költészetének esetleg az eredeti és művészi veretű nyelv és forma, azonban itt sem halad új csapásokon, sőt néha túlerősen Arany, Abáronyi reminiscenciákat tapasztalunk, bár verselő készsége nem tagadható. Jellemző Zsabkára a már rég sablonosan magyar nekibúslás, a megtorlás borzalmasságának kissé szónokias ígérgetése, s a dolgok programmszerű előadása, miáltal művészi értékében: originalitásában és benső líraiságában érezhetően veszít.

Érzései nem mélyek, habár szenvedélyesek, s nem elég közvetlenek, noha elhiszük, hogy keservei őszinték és átéli fájdalmakból fakadnak. Az előbb interpretáltakon kívül — hogy t. i. ezeket az érzéseket és ilyen előadásban már rég, mondhatnám a kuruc költészet megszületésekor s azóta dalolták —

tehát mondom csaknem kívül határt szab e költemények marandóságának az az ellentmondás, mit a versek elejére írt ajánlás kelt bennünk a kötet végigolvasása után. Vagy lehet teljesen őszinte az a költészeti, mely hirdetni óhajlja, „hogy turánok vagyunk” s rá nem hogy felejtene más fajból sarjadását, de önrzetes hangsúlyozással emlegeti:

— ne higgyétek szívemről, hogy magyar.
Tót az, mint a vérem! — ? . . .

Mennyivel jöbban esik olvasnunk és elhinnünk Sajó Sándor teljes asszimilálódását hirdető sorait:

„Ami rég volt, nem is igaz már az!
Vérem, szívem, — régen magyar már az!”

BONC.

Ifjusági élet.

Halottak ünnepe. Főiskolánk ifjusága, régi tradícióihoz híven, ez évben is kegyeletteljesen ünnepelte meg a Halottak napját. A régi boldog idők csöndes emlékezésével vonult ki a tabáni, németvölgyi és farkasréti temetőkbe, hogy tiszteletéből és hálájából lerőjjon egy szemernyit az itt nyugvó nagyok, nemzetünk és főiskolánk nagyjai előtt és a változó idők, tépett sebek sikoltó, marcangoló fájdalmával áldozott, a dicsőségük feledhetetlenségére emelt, főiskolánk aulájában elhelyezett márványtáblánál annak a harminchárom hősihalott polgári iskolai tanárnak az emléke előtt, akik jeltelen sírban alusszák örök álmukat valahol a volhyniai mezőkön, vagy a piavei vérfürdők tömeg-temetőiben . . .

A gyászünnep egyszerűségében és felemelő volt. A „Hiszekegy” eléneklése után *Domokos Pál Péter* az ifjuság nevében, szép beszéd kíséretében koszorút helyezett az emlékműre, azzal végezve szívbe-markoló szavait: „Halottaknak adják a halandók, akik halni akarnak.” Majd a könnyekig megindító

jelenet után az ifjuság a „Nem! Nem! Soha!“ férfikarának precíz elénéklésével tett hitvallást halni-akarásáról.

A temetőekben a 48-as honvédek sírjánál Szalay Gyula, Virág Benedeknél Dobos László, Budenz Józsefnél Cser János, Király Pálnál Bartók Miklós, Hunfalvy Jánosnál Koncz Géza, Kiss Arónnál Popity Imre, Bartalus Istvánnál Jankovits Miklós, Lovcsányi Jánosnál Csercsik József, Vángel Jenőnél Popity Imre és Szmetana Józsefnél Stóia Mihály emlékeztek meg a halottak érdemeiről és ádták kifejezést az ifjuság őszinte kegyeletérzésének.

Irodalmi táborozás. A „Botond“ B. E. Petőfi-törzse okt. 24-én tartotta ezidei első irodalmi táborozását. A nívós ünnepség a „Himnusz“-szal kezdődött, majd *Dobos László* törzsfő lépett az emelvényre, hogy megtartsa programot adó, gondolatokban gazdag megnyitó beszédjét. A beszéd formai kerekdedségével, tartalmi mélységével és kifejezésbeli szépségeivel mély hatást tett a jelenlevőkre. Azután *Herda László* olvasta fel, mintegy centennáriumi kötelességtől vezetve „Madách Imre költszete“ c. értekezését, amely méltó áldozásnak bizonyult a nagy költő emléke előtt. *Szalay Gyula* Áprily- és Zilahy-költeményeket adott elő nagy sikerrel, *Mihók Béla* „Az orgona“ c. kedves, közvetlen hangú, humoros novelláját olvasta fel, állandó derűtség közepette, majd az ifjusági zenekar *Károssy Ferenc* karmester vezetésével: Suppé, „Dichter ima Bauer“-jéjtájszotta el precíz, hatásos előadással. *Korom Zoltán* saját költeményeiből olvasott fel néhányat, míg végül a „Nem! Nem! Soha!“, énekkar által való elénéklésével ért véget a minden tekintetben kitűnően sikerült ünnepestég.

A jelenlevő főiskolai igazgató és professorok, a „Turul“ Országos Bajtársi Egyesület hivatalos kiküldöttjei, valamint az aulát szintültig megtöltő illusztris hallgatóközönség a legjobb emlékekkel eltelve, és megelégedésüknek hangos kifejezést adva távozott el a táborozásról.

Teaestély. Főiskolánk ifjusága november 8-án sikerült műsoros teaestélyt rendezett a Budai Polgári Kaszinó disztermében. A rövid műsor után, amely két ének- és egy zenezámból, felolvasásból és szavalatból állott az igen meleg, családias hangulatban levő közönség a főiskolai ifjusági zenekar hangjai mellett táncra perdült és a legjobb hangulatban maradt együtt a késő éjjeli órákig.

A termet teljesen megtöltő illusztris közönségből a következő hölgyek nevét sikerült feljegyeznünk:

Szilveszter Károlyné, Kádár Antalné, Szalay Tivadarné, Klett Edvinné, Nagy Ferencné, Székely Józsefné, Erhardt Istvánné, Balázs Lászlóné, Kundrum Ferencné, Ifjú Sebestyénne, Marton Istvánné, Csánky Zoltánné, Németh Sándorné, Udvardy Jenőné, Dr. Bartos Gyuláné, Dr. Ruzs Jánosné, Bahnert Józsefné, Dr. Máthé Dezsőné, Dr. Bánóczy Miklósné, Sipos Istvánné, Pethő Gézané, László Terka, Olgvai Margitka, Riener Adél, Kádár Baby, Szakáll Mártha, Szalay Blanka, Nehéz Laura, Brendits Kornélia és Mili, Klett Marcsi és Böske, Nagy Annus és Olga, Erhardt Klára, Balázs Erzsike és Annuska, Kundrum Mancsi, Ifjú Erzsébet, Amigó Mária, Benedek Magda és Klára, Dömölky Julia és Margitka, Némét Margitka, Udvardy Uccika, Diószeghy Irénke, Bahnert Zseni és Sipos Mancika.

A vigalmi bizottság a vezérséggel egyetértően a nagy erkölcsi sikerrel járó teaestélyek többször való megismétlését határozta el.

Kiadja: a Polg. Isk. Tanárképző Főiskola „Botond“ B. Egyesülete. — Feltetős kiadó: Csercsik József.

Budai könyvnyomda és könyvkiadó vállalat,
Budapest, IV. Váci-útea 2!